

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Vita vitalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

VITA VITALIS. CAP. X.

A Sed illud interim oblivisci nolim, alitem hanc indicium esse vitalis vitæ: sive id propter sanguinem, cuius est avidissimus: sive propter Solis imaginem, quam exscribit: sive, quod receptum erat apud Aegyptios, circa centesimum ætatis annum, ut supra dictum est, Vulturis Commentario, hominem ex defectu cordis deficere, ut Plinius etiam attestatur: nam, ut Varro tradit, hominis aniculi cor, quod sæpe in his Commentariis repetendum erit, duarum est Drachmarum, atque ita singulis annis usque ad quinquagesimum, accedunt binæ, constatque hominis quinquagenarii cor centum Drachmis, Ab eo tempore, annis singulis totidem imminuitur drachmis, quot exereverat, creditumque inde, ex defectu humani cordis non ultra centesimum annum posse homines vivere: cuius modi vitæ terminum in homine statuisse videtur etiam Dioscorides (Astrologum illum Dioscoridem intelligo ex cuius dictatis ea excerptit Varro) ille enim hac ipsa ratione compertum se habere scripsit Alexandria inter libitinarios, quorum ibi cura mortuos exenteratos, & aromatibus delibutos diutissime conservare, hominem plus centum annis vivere non posse, eaque de causa Empedocles, quem in hoc Aristoteles secutus est, ante omnia cor iudicavit increfcere, quod hominis vitam maxime contineat. Quamvis Hippon, Democritus, Anaxagoras, Diogenes, atque alii nonnulli aliter, quorum bona pars cerebro principatum formationis attribuunt. Quod tamen pertinet ad annorum centena, Mathematici & Divinæ nostrorum literæ viginti insuper addunt, neque amplius cuiquam esse concessum asserunt, atque hoc terrarum orbe jam mortalibus expleto, & vitæ nostræ decreto quasi quodam divinitus promulgato. Illud etiam adjiciunt, Mosem solum, Dei, (ut Judæorum libri loquuntur) familiarem, centum viginti quinque annos vixisse, qui cum quereretur quod juvenis interiret, responsum ei ferunt à numine, neminem plus esse victurum. Hæc Pollio. Plurimum vero octoginta & unum à natura & à syderibus concessum ajunt, quod vitæ spatium his potissimum condonatur, qui & corpore & animo valeant, ut Platoni, Dionysio Heracleotæ, Diogeni Cynico, Eratoſtheni & Xenocrati Platónico liberaliter concessum. Qui vero centesimum attigerint, Carneades, à quo tertia Academia est, quæ dicitur Nova, neque non Cleanthes & Xenophanes Colophonius, Democritus Abderita, Isocrates Rhetor, & Gorgias Leontinus, cum aliis plerisque memorantur.

Hominis anni completi ex Dioscoridi & aliis.

ÆGRITUDINE CONFLICTATUS. CAP. XI.

Quod autem dictum est imminui cor in senium vergentibus, sunt qui cor dentibus ambesum pro homine ponant, qui ægritudinibus afflicteur. Nam Homerus frequenter admodum iis & exedi, & consumi cor ait, qui vehementiori aliqua animi ægritudine conflictantur, quod ipse una cum Hesiodo facile homines in anxietatibus & ærumnis in senium ire pestum asleverat, fatalemque neque non naturalem ætatem ita vitio vel imprudentia nostra comminui. Pythagoras quoque volens nos admonere, unicuique vitæ suæ curam minimè negligendam esse, eruditè simul ac sapienter imperavit, *μη ἐδίστην τὴν κατὰ γῆρας*, hoc est, adhibendam esse diligentiam, ne nosmetipsos ægritudinibus subicere contendamus, quæ potissimum in causa plerisque sunt, ut dono divum concessus vitæ cursus interrumpatur.

Causa præcipua senii. Odyss. & Hesiod. i. legunt. Corne edito.

ANIMA. CAP. XII.

Quoniam verò Latini sermonis authores, animum quo sapimus, animam qua vivimus esse dicunt, nos eorum secuti distinctionem, eum superius de iis quæ ad animum pertinent ex proposito argumento disseruimus, nunc quæ ad animam faciant exequemur: quamquam differentiam eam non usquequaque receptam video, unde necesse sit interdum, vel in eodem utrumque significato ponere, vel alterutrum usurpare. Animam igitur quæ nostræ sit vitæ fundamentum & sedes, Aegyptii Sacerdotes per Accipitrem intelligi voluere, quandoquidem ΒΑΙΤΗ apud eos is est, qui apud Græcos ἠεταξ, apud nos Accipiter: Aegyptiaca verò elementa illa si per syllabas dividantur, ΒΑΙ per se animam, ΕΤΗ vero cor significat. Utebantur enim illi libenter ex huiusmodi compositione vocibus, ex quibus ipsa rei natura, vel originatio, vel aliqua vis appareret: quod & apud Hebræos

Animus consilii. Δενοια, quo sapiunt: anima, ἕρση, qua movemur, & sentimus.

